

BETH MORREY

DRAGOSTEA
LUI
MISSY

Traducere din limba engleză
SIMONA TATU

LITERA

București
2020

Capitolul 1

Era un frig năprasnic în ziua în care peștii au fost adormiți cu ajutorul curentului electric. Atât de năprasnic, încât a fost cât pe ce să nu mă duc să privesc. În acea dimineață, stând întinsă în pat și căscând ochii la pereți de la primele ore ale zilei, nu m-am simțit niciodată mai bătrână sau mai apatică. Atunci de ce, până la urmă, m-am rostogolit din așternut și mi-am îndesat picioarele astea strâmbe în noii mei papuci îmblăniți? Dintr-o curiozitate vagă, poate, aceea care ne face să ne agățăm de ultima rămășiță a unei minți iscoditoare și nu ne lasă s-o luăm razna.

Îmbrăcată în halat, mi-am târșăit picioarele prin bucătărie, pregătind ceaiul și verificându-mi e-mailurile ca să văd dacă nu primisem vreunul de la Alistair. Desigur, fiul meu era ocupat cu munca de teren. Papucii pe care mi-i făcuse cadou de Crăciun îmi dădeau o senzație de confort în răcoarea dimineții. Primisem un mesaj de la fiica mea, Melanie, însă mi-l scrisese doar ca să mă informeze despre un documentar care credea că mi-ar plăcea. Deseori confunda gusturile tatălui ei cu gusturile mele. Am mâncat pâine prăjită și am răsucit pe toate părțile cea mai recentă conversație pe care o avusesem cu ea „Nu m-ai vrut niciodată...” și, pentru o secundă, rușinea a făcut să mi se zburlească părul de pe ceafă. Dar, cum în ultima vreme puteam ignora mai ușor astfel de sentimente, m-am apucat, în schimb, să citesc edițiile online ale ziarelor și am aflat că murise David Bowie.

La vârsta mea, să citești necrologuri e un risc al generației din care faci parte, întrucât contemporanii dispar unul câte unul; fiecare anunț e glonțul de argint din propria roată a destinului. O vreme am încercat să nu dau importanță, ca și cum ignorând moartea ai putea, cumva, să o păcălești. Dar oamenii mureau în continuare și alți oameni continuau să scrie despre asta, iar un drăcușor pervers mă obliga să mă țin la curent. Deși nu am ascultat niciodată muzica lui Bowie, moartea lui m-a întristat mai tare decât a multor alora. Mi-l aduceam aminte din prezentarea pe care o făcea unui scurtmetraj de animație, *Omul de zăpadă*, deși, atunci când am privit din nou filmul împreună cu nepotul meu, de Crăciun, înlocuiseră prezentarea cu altceva. Așa că singura mea amintire despre Bowie era imaginea lui purtând o eșarfă și având o expresie gravă, iar, pentru nu știu ce motiv, imaginea aceasta mă tulbura. Patul lăsat nefăcut mă chema înapoi, dar mi-au răsunat atunci în minte cuvintele lui Leo, care îmi zicea deseori:

„Înveselește-te, doamnă Carmichael! Mergi mai departe, nu privi înapoi!“

Așa că m-am dus sus, în camera mea, ca să pun pe mine cea mai călduroasă pereche de colanți și o fustă de lână, strâmbându-mă la vederea venelor mele vineții și trosnind din toate încheieturile pe treptele scârțâitoare în timp ce mă întorceam la parter ca să-mi iau pardesiul. Luptându-mă cu nasturii, m-am așezat pentru un moment ca să-mi trag răsufierea, iar atunci mi-am adus aminte de anunțul din parc, pe care îl văzusem săptămâna trecută.

Depresia ce mă cuprinde de obicei după Crăciun a fost deosebit de grea anul ăsta, strălucirea caldă a sărbătorilor fiind tulburată de plecarea lui Alistair și, odată cu el, a lui Arthur, nepotul meu cu bucle bălaie, care începuse deja să vorbească, având acea intonație înaltă, în stil australian. Încă îmi e greu să vin în parc fără să-mi amintesc de Leo. Era un mare adept al plimbărilor regulate; îi plăcea să ironizeze alergătorii plini de ei și să dojenească cu jovialitate bicicliștii. Fiecare punct de atracție din parc avea acum un ecou trist, care mă îndemna să revin iar și iar, eram doamna cu părul alb, din cartier, care hoinărea cu mintea în altă parte. În plimbările noastre, treceam mereu prin fața

unui stejar. Lui Leo îi plăcea trunchiul bătrân și noduros și spunea că era un fel de versiune a lui în lumea copacilor, din ce în ce mai zbârcită de bătrânețe. Aș fi stat ore întregi visând așa, cu ochii deschiși, dar un copil care semăna la voce cu Arthur al meu mi-a atras atenția. Un băiețel de-o seamă cu Arthur se agăța, neliniștit, de mama lui, în timp ce femeia citea o notiță prinsă de balustrada care împrejmuia fiecare lac. M-am apropiat, prefăcându-mă că citeam și eu.

– Mammmmmmiiiiiiii!

Băiețelul avea bucle blond-roșcate și firimituri de biscuiți în colțul gurii, care parcă implorau să fie scuturate. Copiii sunt atât de frumoși, perfecți și senini, asemenea unor castane proaspăt ieșite din coajă. Ce păcat că cresc cu toții și se transformă în adulți îngrozitori! Dacă am putea păstra gândirea aceea din copilărie, entuziasmată de orice nouă perspectivă, când primești totul cu brațele deschise.

– Doamne, Otis, mai dă-mi pace, a spus mama, cu un pronunțat accent irlandez, îndepărtându-l de ea.

Avea părul vopsit roșcat și am detestat-o imediat. Mi-a aruncat o privire piezișă, ca unei babornite care se uita cu jind la fiul ei, și m-am prefăcut din nou că citeam inscripția.

– Ce crezi, Oat?

Oat? Doamne Dumnezeule, oamenii din ziua de azi.

– Vor electrocuta peștii! Vrei să privești?

Pentru ca peștii să fie mutați dintr-un lac în celălalt, trebuia ca îngrijitorii parcului să-i amețească pe toți cu ajutorul curentului electric. Pescuit electric. Nu mai auzisem sau văzusem niciodată așa ceva, și nici nu părea deosebit de interesant, dar poate că, dacă l-aș fi putut zări pe „Oat“ din nou, nodul pe care îl aveam în gât de când Ali și Arthur se urcaseră în avion s-ar mai fi putut alina. M-ar fi ținut ocupată, la urma urmei...

Din după-amiaza aceea, cu o săptămână în urmă, mă răzgândisem de nenumărate ori, reflectând iar și iar la ce decizie să iau, așa cum fac numai cei plictisiți de moarte și nesiguri pe ei. În cele din urmă, hotărâsem să merg ca să am ce să-i povestesc lui Alistair. Viața mea devenise atât de limitată încât eram din ce în ce mai îngrijorată că el m-ar fi putut considera plictisitoare, așa că citeam ziarele (inclusiv

necrologurile) doar ca să știu la ce se referea atunci când pomenea de gafa unui politician sau întreba ce piese noi se jucau în West End. Iar Ali fusese cu adevărat impresionat, mi-am dat seama de asta atunci când mersesem la expoziția Turner, ceea ce însemna că timpul petrecut în ploaie așteptând autobuzul nu fusese timp irosit.

Să privești un crap electrocutat nu e chiar cea mai grozavă idee de promenadă prin oraș, dar era mai bine decât nimic. Am pornit, așadar, să văd cum erau amețiți peștii, îmbrăcată în cea mai bună haină de iarnă a mea, schițând deja în minte e-mailul pe care aveam să-l scriu la întoarcere. Poate că aveam să mă întâlnesc întâmplător cu micuțul Otis și aveam să hrănim rațele împreună, și chiar să stau la coadă împreună cu mama lui ca să ne luăm o cafea și... în acel moment am început să merg fără țintă. Aproape că m-am întors din drum, dar picioarele îmi încremeniseră de la ger, iar banca de pe malul lacului era cea mai apropiată.

Un mic grup se adunase ca să privească. Cineva împărțea croașanți și, când mi-a oferit și mie, am luat unul, nu pentru că mi-era foame, ci pentru că doar eram recunoscătoare să fiu remarcată. L-am dus la gură și mi-am adus aminte că am fost odată la Paris cu Leo și am mâncat *pain au chocolat* pe cheiurile Senei, iar apoi am intrat într-o librărie și el a dispărut pe o scară subredă în timp ce eu mângâiam o pisică ghemuită pe o canapea uzată, scoțându-mi resturile de patiserie dintre dinți și făcându-mi griji că nu mai știam cu care dintre mâini făcusem una și cu care cealaltă. Nu găsisem nicăieri un loc unde te puteai spăla, iar mâinile mi-au mirosit a ciocolată și a pisică tot restul zilei. Ochii mi s-au umplut de lacrimi: eu și Leo nu aveam să mai mergem niciodată la Paris, deși amintirea în sine nu era deosebit de plăcută. Orașul mi se păruse murdar și neprietenos, nu existau spații verzi și, în ciuda faptului că Leo vorbea fluent franceza, localnicii strâmbau din nas pentru că avea un accent prea britanic și nu îngâmfat, precum croașanții lor.

M-am clătinat, apoi m-am prăbușit pe o bancă, clipind și lupătându-mă să-mi recapăt suflul, până când o voce caldă și distinsă mi-a spus:

– Dragă, nu te speria așa, nu sunt de la Greggs sau ceva de genul ăsta. Le-am făcut chiar eu.

O femeie trecută de prima tinerețe, cu ochii ca murele, îmi zâmbea fluturând un șervețel, așa că am ciugulit demonstrativ din croașant, ba am mai mormăit și câteva mulțumiri, făcându-mi reproșuri că mă purtasem ca o babă sărită de pe fix. A continuat să meargă prin mulțime oferindu-și produsele de patiserie și remarcile amabile, în timp ce toată lumea s-a năpustit în față. Așa că am făcut și eu un efort. M-am ridicat din nou în picioare, tocmai la timp ca să privesc doi bărbați cu cizme de cauciuc și jachete în culori țipătoare, care navigau de-a lungul iazului într-o barcă ce avea un aspect bizar.

La mai bine de un metru de provă atârna o mașinărie circulară, prevăzută cu mici bare care pătrundeau în apă, ca un set gigantic de clopoței de vânt. Lângă mine, un flăcău îi explica procedeul unei femei din apropiere. Dispozitivul funcționa în combinație cu un conductor electric aflat pe carenă, care crea un câmp electric în jurul bărcii, iar curentul era controlat cu ajutorul unui mâner aflat la bord. Bărbații din barcă descriau cercuri largi în jurul lacului, unul dintre ei cărmind și, în același timp, manevrând maneta electrică, pe când celălalt îngenunchea, înarmat cu un năvod. O vreme nu se întâmplă nimic, după care ceva asemănător unei balize gri săltă, vesel, la suprafață – primul pește amețit.

– Oooo! exclamă privitorii, aplaudând politicos.

După asta au început să iasă la suprafață peste tot, strălucitori și moi, așteptând să fie pescuiți. De fiecare dată când cel de al doilea bărbat scotea câte unul din apă, mulțimea care privea ovaționa și ciocnea paharele de plastic pline cu vin fiert.

Dar cu cât dura mai mult, cu atât devenea mai tulburător. Un „pleosc” ritmic atunci când peștii tresăltau la suprafața apei, vâjâitul prelung al năvodului, o bufnitură care se auzea în momentul în care se loveau de container. *Pleosc, vâj, buf. Pleosc, vâj, buf. După care... fâl.* Amețealeta dura doar până când peștele ajungea în barcă. Crapii aceia uriași, cu aspect preistoric, acoperiți cu noroi de iaz, erau târați la bord, unde imediat începeau să se zvârcolească și să se rostogolească. *Pleosc, vâj, buf, pleosc, vâj, buf. Fâl, fâl, fâl.*

Într-o clipă înaintezi lin, fără nici o grijă, pentru ca apoi o vergea uriașă să-și facă apariția și să te năucească, după care totul se schimbă, iar tu găfâi din cauza șocului. Nu e nici o biruință dacă supraviețuiești, pentru că înoți la nesfârșit în cerc într-un alt lac, căscând gura fără nici un rost. Aș fi preferat să-mi curme cineva suferința. Din țărână ne-am născut, în țărână ne întoarcem. Nu mai poți respira, te întorci. *Pleosc, vâj, buf.* Aș fi putut privi în altă parte, iar atunci ar fi dispărut. Nu gândi, nu gândi. *Buf, buf, buf.* M-am prins strâns de balustradă, încercând să ignor ramurile amenințătoare de deasupra, dar simțeam cum pielea începea să mă furnice, apoi să se dilate, și mi-am dat seama că mă prăbușeam în mijlocul unor mâini care se întindeau spre mine. Am auzit strigăte îndepărtate, apoi întunericul a pus stăpânire pe tot...

Capitolul 2

Ceva aspru mi se freca de obraz, mișcându-se în sus pe fața mea asemenea unui burete abraziv. Am gemut și m-am ferit, întorcându-mi capul.

– Își revine, dă-te la o parte!

Buretele abraziv și-a făcut din nou apariția, aspru și cald, însoțit de o respirație acră. Am strâmbat din nas în momentul în care duhoarea mi-a copleșit nările.

– Las-o să respire! Nancy, fugi de-aici!

Întinzând cu greu brațele în față, am dat cu mâna de blană. Apoi, am simțit buretele abraziv pe mână. O limbă. Am dat-o la o parte și am gemut din nou.

Probabil că mi se făcuse rău, pentru că atunci când, în cele din urmă, mi-am venit în simțiri, zăceam pe o bancă având pardesiul cui-va pus sub cap. Femeia cu ochii ca murele, care împărțea produse de patiserie, îmi ținea un șervețel umed pe frunte, ceilalți trecători aruncând câte o privire pe lângă umerii ei. Luptându-mă să revin la realitate, transpirată și dezorientată, simțeam încă legătura cu lumea de dincolo, oricare ar fi fost aceasta, și am închis din nou ochii în speranța că totul fusese doar un vis.

– Doamne, ai amețit un pic, dragă, a spus femeia în timp ce mă ținea de încheietura mâinii. N-am nici cea mai vagă idee de ce fac chestia asta cu pulsul, a continuat ea, scuturându-mi mâna cu delicatețe. Cum e cel

mai bine, la urma urmei? Șaptezeci, optzeci? Nu știu. Nu, nu te ridica încă.

– O, nu, chiar sunt bine, am asigurat-o în timp ce-mi azvârleam picioarele jos de pe bancă. Scuze că am fost așa o pacoste, nu știu ce mi s-a întâmplat.

Întinericul se risipea, făcând loc unei transpirații stânjenitoare, la fel de reci. Obrazul și palma îmi erau acoperite de un fel de substanță lipicioasă și simțeam dorința de a merge să mă spăl.

– Vremea e de vină probabil, dragă. E un pic răcoare, nu-i așa? Să stăm o clipă și să ne uităm la copaci. Nu-i așa că sunt minunați? Mai vrei un croasant? Haide, adună-ți puterile! Apropo, numele meu e Sylvie. Acestea două sunt Nancy și Decca.

Deși confuză încă, mi-am dat seama că ea arăta spre doi câini de talie mică, cu blana cenușiu-deschis, care țopăiau în jurul ei. S-a așezat pe bancă alături de mine, flancată de cele două animale, iar eu a trebuit să mă retrag mai spre margine ca să le fac loc, ștergându-mi dosul palmei de fustă. Stăteam toți patru mâncând croasanți și privind în sus spre copacii care alcătuiau un peisaj frumos în felul său, mohorât, dezolant și tumultuos, proiectat pe fundalul unui cer sidefiu, câteva raze firave de soare pătrunzând printre nori și împetriștând lacul. Mulțimea se împrăștiase, dar cei doi oameni continuau să se învârtă cu barca, scoțând din apă peștele care mai rămăsese.

– A fost ceva toxic în apă, se pare, a remarcat Sylvie, făcând semn cu capul înspre lac. Sper că peștii vor supraviețui mutării. Apropo, cine e Leo? Fiul tău? Vrei să se ducă cineva să-l cheme?

Leo.

Nimic nu mi-aș fi dorit mai mult pe lumea asta. Să meargă cineva după el, să mi-l aducă înapoi. Ar fi venit spre mine în pas cadentat, mi-ar fi luat mâna într-a lui și mi-ar fi spus:

„Missy! Ce-ai mai pus la cale, bătrânico?”

Iar apoi am fi mers acasă împreună și am fi făcut focul în șemineu, ca să alungăm frigul. Lacrimile au dat din nou să-mi curgă, iar când le-am îndepărtat ușor, picăturile calde mi-au rămas pe degetele albe.

– Îmi pare rău, a zis Sylvie, mângâindu-mi și strângându-mi mâna înghețată. Nu ar fi trebuit să întreb. I-ai spus numele și m-am gândit

că poate... În orice caz, hai să stăm aici o vreme, ce părere ai? Nu ne grăbește nimeni.

Am stat așa, aproape în tăcere. Sylvie îmi arăta câte o plantă, o pasăre sau un câine mai deosebiți, iar eu am fost în stare să-i răspund la obiect, fără să-mi fac griji că o plictiseam sau că spuneam ceva greșit. Apoi mi-am terminat croasantul și m-am scuturat de firimituri, gata să mă ridic și să-mi iau la revedere de la acea femeie blândă și fără pretenții, prima persoană străină care îmi vorbise în ultimele săptămâni. Deși nu-mi doream, am hotărât să pun punct conversației, de teamă că în curând ea avea să fie cea care să nu mai vrea să stea de vorbă.

– Mulțumesc foarte mult, am zis întinzându-i, jenată, mâna încă lipicioasă. Sunteți foarte amabilă, dar trebuie să plec...

– La naiba, am ratat-o!

Ne-am întors amândouă și am văzut-o pe mama lui Otis, femeia aceea cu părul roșcat, târându-și fiul bosumflat în josul aleii dintre lacuri. Băiețelul purta o pelerină, iar peste ghidonul trotinetei avea prins un scut. Părul roșcat i se revărsa în toate direcțiile. Îmi venea să i-l aranjez frumos, după care să i-l ciufulesc din nou.

– Vezi, ți-am spus eu că o să moară în lipsa noastră, a găfăit ea, aruncându-și pe umăr o geantă enormă, plină ochi, și aplecându-se ca să mângâie câinii.

– Angela, dragă, a spus Sylvie. Ai întârziat, ca de obicei. Ce zici de o cafea? Tocmai voiam să o întreb pe... ăă...?

S-a întors către mine, așteptând un răspuns.

– Millicent, am șoptit, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

Oare ar fi fost nimerit să accept? Oare meritam cu adevărat o tratație? Dar nu voiam să par prea nerăbdătoare.

– Millicent... să ni se alătore.

Angela a oftat și și-a săltat geanta din nou.

– Să mergem, atunci. Aș fi vrut să văd cum sunt omorâți peștii. Și Otis ar fi vrut, dar nu și-a găsit costumul de Spiderman, dragul de el.

– Millicent, ai vrea să vii să bei o cafea cu noi? Sau ceai, bineînțeles, nu vreau să-ți impun ce băutură să comanzi!

Lui Sylvie i-au apărut cute în jurul ochilor mici și veseli în timp ce o prindea de braț pe Angela și îi întindea mâna lui Otis.

Păreau o mică gașcă destul de veselă. Bineînțeles că nu doreau pe cineva de modă veche, ca mine, să le țină companie, așa că am spus că trebuia să ajung la o întâlnire și i-am privit cum se îndepărtau, pe alee, în direcția cafenelei. Cerul s-a înseninat și mai mult în timp ce mergeam către casă, iar eu mă simțeam înveselită de acea ieșire. Cel puțin mă întrebaseră. I-am povestit lui Leo, amplificând unele detalii astfel ca istorisirea să pară mai dramatică. Dar bineînțeles că nu conta felul în care îi povesteam, pentru că nimeni nu mă asculta. După ce i-am lăsat niște flori și am făcut puțină curățenie, am pornit spre locuința mea pustie.

În bucătăria de acasă nu se auzea decât *tic-tic-tic*, ticăitul ceasornicului, și nici un alt sunet care să-l acopere, iar scaunul din sufragerie al lui Leo era gol și nu îmi făcusem nici un prieten nou. Nu aveam să-i mai văd niciodată pe Sylvie, pe Angela sau pe Otis, și trebuia să evit să mai merg în parc, ca să nu creadă cumva că aș fi încercat să-i întâlnesc din întâmplare.

Am făcut curățenie în casă și mi-am adus aminte cum era pe vremea când aveam copiii mici și era imposibil să păstrezi ordinea. Acum totul era imaculat și se menținea așa. În timp ce prânzeam mâncând un ou fiert tare, am citit mai multe despre David Bowie și m-am gândit la eșarfă și la *Omul de zăpadă*. Îi tricotasem lui Arthur o eșarfă ca să i-o dau de Crăciun, uitând că în Sydney era vară. Acum andrelele zăceau în sertarul cu tacâmuri, amintindu-mi de gafa pe care o făcusem. Mai târziu, neavând chef să-mi pregătesc nimic pentru cină, am mâncat doar niște cereale. M-am gândit să mă uit la televizor, poate la documentarul acela, dar, serios, care era rostul? Alistair se uita la posturile australiene acum și îmi cumpărase papuci australieni. Am mers la culcare devreme, verificând dulapurile și tremurând în vreme ce, vârată între pături, așteptam ca ele să se încălzească.

Sibyl mi-a spus... înainte să moară. Nu cred că își dădea seama de ceea ce spunea.

Am clipit ca să fac să dispară imaginea fiicei mele, Melanie, așa cum am văzut-o cândva, la mine în bucătărie, dându-se înapoi și cu

ochii măriți de groază. Sentimentul de vinovăție mă rodea în continuu din ziua aceea cumplită. De fiecare dată când încercam să înăbuș senzația, mi se adâncea și mai mult în suflet.

Ziua s-a terminat, așadar, la fel de jalnic pe cât începuse. Dar am simțit totuși scânteia aceea. Începutul a ceva. Sau sfârșitul. Cine știe?